

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 25 lutego 2021 r.

Pozycja 45

POSTANOWIENIE

z dnia 1 grudnia 2020 r.

Sygn. akt Ts 143/19

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Justyn Piskorski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej M.S. w sprawie zgodności:

art. 7 pkt 4 w związku z art. 19 ust. 1 w związku z art. 145 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2018 r. poz. 2067) w zakresie, w jakim „pozwalają na objęcie budynku ochroną planu zagospodarowania przestrzennego, mimo że nie jest on ujęty w rejestrze zabytków, ani w gminnej ewidencji zabytków oraz nie został wskazany przez wojewódzkiego konserwatora zabytków”, z art. 64 ust. 1 w związku z ust. 3 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 24 września 2019 r., radca prawny M.S. (dalej: skarżący), działający w imieniu własnym, wystąpił z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

Skarżący jest właścicielem budynku położonego na terenie dzielnicy M. 14 stycznia 2010 r. Rada W. podjęła uchwałę (nr [...]) w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego rejonu S.M. (dalej: uchwała). Na podstawie § 156 tej uchwały w rozdziale 2. Ustalenia szczegółowe dla poszczególnych terenów, budynek skarżącego został zakwalifikowany jako obiekt chroniony planem.

W związku z podjętą uchwałą skarżący wezwał Radę W. do usunięcia naruszenia prawa. Wezwanie pozostało jednak bez odpowiedzi. Dlatego wystąpił on ze skargą do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W., który wyrokiem z 27 marca 2018 r. (sygn. akt [...]) oddalił skargę na uchwałę. Skarga kasacyjna od tego orzeczenia została następnie oddalona przez Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z 24 kwietnia 2019 r. (sygn. akt [...]).

Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 30 stycznia 2020 r. (doręczonym skarżącemu 4 lutego 2020 r.) skarżący został wezwany do usunięcia braku formalnego

skargi konstytucyjnej przez wskazanie, w jaki sposób prawo do ochrony własności przed nadmierną ingerencją w to prawo zostało naruszone przez zakwestionowany w skardze art. 7 pkt 4 w związku z art. 19 ust. 1 w związku z art. 145 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2018 r. poz. 2067).

Pismem procesowym z 10 lutego 2020 r. (data nadania) skarżący odniósł się do zarządzenia.

Zdaniem skarżącego zakwestionowane w skardze przepisy naruszają prawo własności (art. 64 ust. 1 Konstytucji). Wskazał on, że objęcie danej nieruchomości tzw. ochroną planistyczną oddziałuje na sposób wykonywania prawa własności i wpływa na podstawowe uprawnienia w zakresie korzystania z rzeczy, np. w zakresie ingerowania w budynek lub przeprowadzania remontów. W ocenie skarżącego występujące w sprawie naruszenie prawa własności nie spełnia wymogu proporcjonalności i nie nastąpiło na podstawie ustawy.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia. Trybunał wydaje postanowienie o nadaniu skardze konstytucyjnej dalszego biegu, gdy spełnia ona wymagania przewidziane w ustawie oraz nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p.TK.

2. W ocenie Trybunału skarga spełnia przesłanki przekazania jej do oceny merytorycznej.

2.1. Została wniesiona przez działającego we własnym imieniu skarżącego, który jest radcą prawnym (art. 44 ust. 1 u.o.t.p.TK).

2.2. Przysługująca skarżącemu droga prawna została wyczerpana, ponieważ od wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 24 kwietnia 2019 r. (sygn. akt [...]) nie przysługuje żaden zwykły środek zaskarżenia.

2.3. Skarżący dochował trzymiesięcznego terminu do wniesienia skargi zastrzeżonego w art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK, gdyż powyższe orzeczenie wraz z uzasadnieniem doręczono skarżącemu 24 czerwca 2019 r., a skarga została złożona w Trybunale Konstytucyjnym 24 września 2020 r.

2.4. Prawidłowo został określony przedmiot kontroli, tj. art. 7 pkt 4 w związku z art. 19 ust. 1 w związku z art. 145 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2018 r. poz. 2067).

2.5. Zakwestionowanym przepisom skarżący zarzucił naruszenie prawa własności przez nieproporcjonalną i nieopartą na ustawie ingerencję w to prawo.

2.6. Skarżący wskazał, w jaki sposób – jego zdaniem – zakwestionowane w skardze przepisy naruszają jego prawa. Stwierdził, że norma prawna wynikająca z zaskarżonych przepisów zezwala na nieproporcjonalną ingerencję w prawo do ochrony własności, faworyzując interes publiczny kosztem interesu prywatnego. Norma ta zawiera ponadto

otwarty katalog instrumentów powodujących objęcie danej nieruchomości ochroną planistyczną, co – zdaniem skarżącego – jest równoznaczne z sytuacją pozaustawowego ingerowania w konstytucyjne prawo własności.

3. W związku z powyższym i zważywszy na to, że sformułowane przez skarżącego zarzuty nie są oczywiście bezzasadne, Trybunał Konstytucyjny – na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p.TK – postanowił nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.